

Josh Groban: Britské publikum mnohem víc podporuje svoji kapelu

„Můj perfektní víkend“: Joshovo poslední album, Stages, je na nejlepší cestě k prvnímu místu v hudebních žebříčcích. Josh o rozdílech mezi Brity a Američany, půlnočním suší a víkendech v New Yorku.

Olivia Parker

24. dubna 2015

Foto: Dan Callister

Pátečním večerem končí dlouhý týden strávený ve studiu. Většina času ve studiu je z hlasového hlediska dost náročná, takže večer bych se utloukl po dobré polévce. Jsem velkým fandou [japonských] nudlí ramen. Je mi jasné, že mají pověst jídla, které si dají vysokoškoláci, když jim zbývají jen 3 dolary na to, aby si mohli koupit večeři, ale v New Yorku je úžasná nudlová ramen scéna. Vždycky chodím na jedno konkrétní místo, jmenuje se Ippudo, a tam si dám skvělé studené pivo a velkou mísu nudlí. Dělá to dobře mému krku a trochu i mé mysli.

Moc rád se vracím do svého domu v centru New Yorku. Můj pes Sweeney, heboučký, chlupatý pšeničný teriér mě nadšeně vítá a já mám pocit, jako bych vstupoval na svou domácí základnu. New York je šílené město, kde je potřeba mít svoje útočiště. Bydlel jsem tu i v jiných bytech, ale z jakéhosi důvodu jsem měl pocit, že energie těch míst nebyla ta správná; slyšel jsem všechny ty klaksony aut venku; ale můj současný domov je opravdu příjemný a tichý. Když jsem doma, můžu nechat okolní svět za dveřmi.

V poslední době se ze mě trochu stala noční sova, takže pokud mě nudle a pivo dostatečně zasytí, přispím si v sobotu do deseti. Tomu říkám perfektní sobota. Pak skočím do taxíku a jedu do Central parku. Úžasná věc na Central parku v pozdním dopoledni je, že začíná ožívat. Je to živá, dýchající část města. Lidé jezdí na kole, běhají, hudebníci se začínají připravovat na svou produkci. Zvuky kolem vás jsou zvuky, o kterých víte, že jimi začíná skvělý den.

Někdy si s sebou vezmu oběd a sedím jen tak na lavičce s hrnkem kávy a koukám na lidi. Sweeney park miluje, protože má závislost na veverkách, takže pro něho je to jako koukat na Hru o trůny. Je veverkami úplně fascinován.

Dost často se stane, že když pozoruju lidi, lidi pozorují mě, což může být trochu nepříjemné. Ale skvělá věc na New Yorku je, že každý je na cestě za svojí náplní dne. Nezáleží na tom, jak velká celebrita jste, nikdo není větší celebritou, větší nebo zajímavější, než město samotné. V Los Angeles, kde žije moje přítelkyně [herečka Kat Dennings] a kde trávím druhou polovinu svého času, je to jiné kafe. V L.A. k vám přijde jeden člověk a pak další a další a než se vzpamatujete, stane se z vás aktivita, středobod zájmu a kolem vás se shlukne spousta lidí. V New Yorku jste blýskavá věc, kolem které lidé jen rychle projdou, což je fajn.

Po skvělém, dlouhém dopoledni v parku chodím hrát tenis. Dole v centru města, u řeky Hudson jsou skvělé tenisové kurty. Letošní zima byla děsná, ale sluníčko už začíná vykukovat a to je pro všechny důvod k radosti. Velmi brzy budou tenisové kurty plné lidí. Tenis je můj tělocvik. Hraju buď s trenérem, nebo pár přáteli, kteří jsou stejně dobří (nebo taky ne) jako já. Potřebuju sice trochu zapracovat na svém backhandu, ale jsem v tenise docela dobrý.

V sobotu večer většinou vyrážím na opačnou stranu centra a snažím se zhlédnout nějaké představení na Broadwayi, protože energie publika je vždycky mnohem lepší než na středečním matiné. Myslím, že naše [britská a americká] láska k umění znamená, že publikum ve West Endu [v Londýně] a na Broadwayi si je docela podobné. Všiml jsem si, že na rockových koncertech to tak úplně neplatí: rockové publikum v Anglii svoji kapelu mnohem víc podporuje. Mají vlaječky a nacvičené pokřiky a jejich přístup ke kapele se dá popsat jako: „Vy jste naši favoriti a milujeme vás!“. V Americe je to spíše jako „Milujeme vás, ale kde je pivo?“

Nedávno se mi v divadle poštěstilo zažít něco, co nikdy předtím. Během představení jsem seděl v orchestřišti. Moje hlasová trenérka kromě jiných aktivit také diriguje představení Fantoma opery, takže jsem ho viděl už mnohokrát, ale nikdy z orchestřiště. Dovolila mi posadit se mezi violoncello a fagot. Pochopil jsem, v jaké izolaci hudebníci jsou a jak nesmírně přesní musí být. Když sedíme v publiku, tak to bereme jako samozřejmost a zapomínáme, že tam dole je živý orchestr, který musí hrát perfektně, bez jakéhokoliv zaváhání. Byl to skvělý zážitek, který mi hodně otevřel oči.

Kousek od divadelní čtvrti je skvělá suši restaurace, která se jmenuje Blue Ribbon Sushi. Po představení tam hrozně rád chodím. Je vmáčknutá do vstupní haly hotelu, takže zvenku v podstatě není vidět, což působí takovým tajemným dojmem. Dělají tam skvělé čerstvé suši, ale ta nejlepší věc je, že mají otevřeno do čtyř do rána. Takže když vás chytne chuť na kalifornské rolky nebo něco podobného, tak si je klidně můžete ve 2:30 ráno dát. Před tím jsem o něčem podobném nikdy neslyšel. A chodím tam, protože chuť jsou samozřejmě chutě.

V neděli je jediný den, kdy si dovolím dát ke snídani něco sladkého. V ostatní dny si dávám vařená vajíčka, abych do sebe dostal protein, ale v neděli jsou to palačinky nebo kousek koláče. Ve skvělé restauraci Bubby's dělají snídaně celý den, takže tam zajdu, dám si nějaké jídlo a pak jdu do muzea. Třeba do Muzea moderního umění, kde je momentálně výstava Björk. Mám rád Björk tak moc, že bych v tom muzeu mohl strávit celou neděli. Je to svůj vlastní svět. Dám si hrnek silného kafe a jen tak bloumám.

Nebo vezmu kolo (mám staré britské závodní kolo – Pashley Guv'nor) a jedu dolu k řece a pak taky nahoru do města. Na řece teď kotví úžasná letadlová loď. Je obrovská a je na ní zaparkováno šíleně moc bojových stíhaček. Sjedou dolů k vodě, udělám si pár fotek, cítím se, jako by mi bylo devět, a jedu zpátky.

A v neděli večer? Pravděpodobně se podívám na seriály, na které jsem už nějakou dobu neměl čas. Je to jediný večer, kdy je OK nemít žádné plány. Zajdu si na burger, pak si dám skleničku červeného a podívám se v kuse na všechny díly House of Cards.

VE ZKRATCE:

Bylinkový čaj nebo nějaký silnější drink?

Pokud musím zpívat, tak bylinkový čaj. Když nemusím, tak něco silnějšího.

Co teď posloucháte?

Kapelu, která si říká Young Fathers.

Kdo je vaším největším fanouškem?

Můj pes. Onehdy jsem v jednom obchodě viděl polštář s docela vtipnou výšivkou. Stálo tam: Zkuste být takovým člověkem, jakým si váš pes myslí, že jste. Myslím, že je to docela dobrá rada do života.

Z duetu se kterým zpěvákem jste byl nejvíc nadšený?

S Paulem Simonem, protože byl mým idolem, když jsem vyrůstal. Dostal jsem příležitost s ním zpívat celý týden. To byl pro mě splněný sen.

Vysněný volný víkend?

V Santa Barbaře v Kalifornii.

Co mám rád?

Tenis

Divadlo

Všechny moje blízké – moji rodinu, přátele, přítelkyni

Kartáček na zuby – bez něho bych nepřežil

Kávu - nejhoršího nepřítele mého kartáčku na zuby.

Album Joshe Grobana „Stages“ vydá vydavatelství Reprise Records 20. dubna.

(Zdroj: <http://www.telegraph.co.uk/culture/music/11557983/Josh-Groban-UK-rock-audiences-are-so-much-more-with-the-band.html>)

Josh Groban: UK rock audiences are so much more 'with' the band

My perfect weekend: his latest album, Stages, is on course for number one in the charts. Singer Josh Groban reflects on differences between British and Americans, sushi at midnight and weekends in New York.

By Olivia Parker

24 Apr 2015

Photo: Dan Callister

Friday nights mark the end of a long week at the studio. Most of the time it's pretty heavy, vocally, so at night I really crave good soup. I'm a big fan of ramen noodles. I know people think of it as the food you eat in college when you have \$3 to buy dinner, but there's an incredible ramen noodle scene in New York, where I live. I always go to one place in particular, **Ippudo**, for a nice cold beer and a big bowl of noodles. That helps my throat and helps my mind a little bit too.

I love arriving back at my house in downtown New York. My dog Sweeney, who's a soft-coated wheaten terrier, really fluffy, gives me a huge greeting and I feel as though I've entered my home base. New York is so nuts that you need to have your nest here. I've lived in other apartments where, for whatever reason, the energy didn't feel right and you could hear all the car horns outside, but my current place feels warm and really quiet. When I'm there, I can shut out the world.

Lately I've become a bit of a night owl so assuming that beer and noodles last until late, I'll sleep until 10am on a perfect Saturday. Then I'll hop in a cab and head to **Central Park**. The cool thing about the park in late morning is that it becomes alive. It's like a living, breathing part of the city. People are biking and jogging and the musicians are just setting up. You wind up hearing the opening noises of what you know is going to be an incredible day.

I might bring lunch and I like sitting on a bench and just chilling out with a cup of coffee, people-watching. Sweeney loves the park because he's obsessed with squirrels, so for him it's like watching **Game of Thrones**. He's absolutely transfixed.

A lot of times when I'm people-watching, people will people-watch me as well, which can be kind of jarring. But the great thing about New York is that everybody has stuff they're on their way to. I don't care how big a celebrity you are, there is nobody in this city that could be bigger or more interesting than the city itself. It's a different story in Los Angeles, where my girlfriend [the actress Kat Dennings] lives and where I spend the other half of my time. In LA, a person comes up to you and then another one follows, and before you know it you've become an activity and they all gather around. In New York, you're a shiny object that quickly gets passed by, so it's nice in that regard.

After a good long morning in the park I would go and play tennis. There are some great **courts downtown by the Hudson river**. This winter in New York has been insanely awful but the sun has just started to peek out and that's a hallelujah moment for everybody. Pretty soon those courts are going to be filled with people. Tennis is my exercise. I play with a coach or a couple of friends who are as good (or not) as I am. My backhand needs a little work but I'm not too bad.

On Saturday night I usually head back uptown and try to see a Broadway show, because the energy of the crowd is always so much better than at a Wednesday matinee. I think our love of the arts means that audiences in the West End and Broadway are quite similar. It's not the same at rock concerts, I've noticed: the rock audiences in England are so much more "with" the band. They've got the flags and the choreographed chants and there is this "Yes! You are our leader and we love you!" mentality. In America we're more "We love you, where's the beer?"

I did something at the theatre recently that I've never done before, and that was sit in the orchestra pit during a performance. My voice coach also conducts **Phantom of the Opera** every night and I'd seen it so many times but never from the pit, so she let me sit down there between the cellist and the bassoon player. I got to see how isolated the musicians are and how incredibly on time they have to be. In the audience we take it for granted but you forget there are live musicians down there who have to play perfectly, without fail. That was a very cool, eye-opening experience for a Saturday night.

There's a great sushi restaurant right near the theatre district called **Blue Ribbon Sushi**, and I love going there after a show. It's tucked away inside the lobby of a hotel so you can't really see it from the outside and it feels like a little bit of a secret. They do really great, fresh sushi but the best part is that they're open until 4am. So if you have a craving for a California roll or whatever you can actually get it at 2.30am. I'd never heard of such a thing. I've done it, of course - a craving is a craving.

Sunday for me is the one morning where I'll indulge in dessert for breakfast. Every other day I'll try and eat boiled eggs and get the protein in, but on Sundays, it's pancakes or a slice of cake. There's a great restaurant called Bubby's where they do all-day breakfast so I'll walk over there, grab some food and then probably go to a museum. Somewhere like the **Museum of Modern Art**, where they've currently got a Björk exhibit. I love Björk so much but even without that, I could still spend an entire Sunday just walking round a museum. It's its own world. I get a strong cup of coffee and just wander.

Alternatively, I'll get my bike - I've got an old British racing bike, a **Pashley Guv'nor** - ride it down to the river and then take it uptown. There's an amazing aircraft carrier docked on the river at the moment. It is absolutely enormous, with tons of fighter jets parked on it. I'll ride up there, take pictures, feel like a nine-year-old and then ride back.

Sunday night? I'll probably binge-watch television shows that I haven't seen in a while. It's the one night that I feel OK about not making plans. I'll go for a burger first, then it's a good night for a glass of red wine and watching every single episode of **House of Cards** in one sitting.

IN SHORT

Herbal tea or stiff drink?

Herbal tea if I have to sing, stiff drink if I don't.

What are you listening to?

A band called **Young Fathers**.

Who is your biggest fan?

My dog. I saw an embroidered pillow at a store the other day that I thought was really funny - it said: 'Try to be the person your dog thinks you are.' I think that's a good way to live your life.

Who have you been most excited to sing with?

Paul Simon, because I grew up idolising him and we got to sing together for a week. That was a dream come true.

Dream weekend away?

Santa Barbara, California.

My favourite things

Tennis

Theatre

All my loved ones - my family, my friends, my girlfriend

My toothbrush - could not do without it

The toothbrush's worst enemy - coffee

Josh Groban's album, Stages, is out on April 20, on Reprise Records

<http://www.telegraph.co.uk/culture/music/11557983/Josh-Groban-UK-rock-audiences-are-so-muchmore-with-the-band.html>)